

Confiança trencada

«No només la gent ha perdut la confiança en els bancs, sinó que les entitats també han perdut la confiança en la gent». Així de clar i català es va expressar no fa gaire el president d'una de les poques entitats bancàries amb accent català que encara queden en el panorama financer del nostre país després de la neteja que hi ha hagut els últims anys. Una neteja que des del començament de la crisi ha situat les comarques gironines al capdavant en pèrdua d'oficines bancàries. Entre els anys 2008 i 2013 a la demarcació de Girona n'han tancat 242, un 28,4 %. És a dir, gairebé una de cada tres, el percentatge més alt de Catalunya i el segon de l'Estat, després d'Ourense.

Aquesta és una de les conseqüències de les mesures que ha pres el sector financer per superar el mal tràngol econòmic que ens envolta i que és, en part, culpa seva. Com també és culpa seva la pèrdua de confiança a què es referia el director d'aquesta entitat bancària. Una confiança que era un dels pilars que tradicionalment havia sostingut les entitats financeres del nostre país. Les dades demostren que és cert que els bancs i caixes desconfien dels seus clients. Només cal veure com no deixen ni un euro. Però encara és més cert, i sobretot més trist, que els clients hagin deixat de confiar en la seva entitat. O, com a mínim, que hagin deixat de confiar-hi amb la mateixa intensitat que ho havien fet fins ara, gairebé amb els ulls clucs i sense fer gaires preguntes. Ara apareixen dubtes, es plantegen preguntes que mai no s'havien fet i surten retrets i recels. Fins al punt que es fa difícil imaginar que algú es plantegi retre un homenatge oficial al responsable d'una oficina en

De 853 a 611

Les comarques gironines sumaven a principi de l'any 2008, és a dir, al començament de la crisi, un total de 853 oficines entre bancs i caixes. Una xifra que havia anat augmentant de manera imparable els anys anteriors fins arribar a la xifra rècord de 858 l'any 2009. Però la crisi ha fet estralls, i a principi d'aquest any 2013 ja s'havia reduït a 611 oficines. A tot Catalunya en aquest anys el descens ha estat del 23,7 %, és a dir, 1.922 oficines menys. A tot l'Estat espanyol se n'han tancat 7.172.

PEP DUIJCKX

el moment de la seva jubilació o trasllat. I això, abans passava. I no només a les pel·lícules, tot i que quan m'ho van explicar em va semblar gairebé ciència-ficció. Resulta que fa uns anys, en una important població de la Costa Brava, es va arribar a estudiar la possibilitat de posar a un carrer el nom del responsable de l'oficina que una entitat tenia al barri. L'objectiu era reconèixer i agrair la feina feta per aquesta persona envers els veïns, gent modesta que sovint va poder veure realitzats els seus somnis gràcies a la bonhomia d'aquest treballador de banca. Es veu que no tenia problemes per saltar-se algunes normes per ajudar algunes famílies a arribar a final de mes o per ajornar-los el pagament de la quota de la hipoteca.

Ara, les coses són radicalment diferents. Ara el sistema empeny els morosos fora de casa seva, i a l'oficina ja no hi ha aquella persona que aconseguia fer creure que tot aniria bé. Molts dels treballadors que han sobreviscut a les fusions i al tancament d'oficines han estat traslladats. Diuen que per trencar i evitar que s'estableixin vincles de confiança amb els clients que impedeixin o dificultin ser expeditiu a l'hora de dur a terme determinades accions en defensa dels interessos de l'entitat. D'aquesta manera, serà difícil recuperar la confiança perduda. Es calcula que pot costar una generació. Confiam que com a mínim tot plegat hagi servit per aprendre la lliçó.